

ničenje. Z močno humanim koncem in ponekod mističnimi pou-darki deluje ta roman izjemno sugestivno ter spodbuja k ponotranjenemu zrenju in štetju svojih vdihov in izdihov. Za tem pa si gotovo v današnjem kaotičnem in predapokaliptičnem času večina ne prizadeva. (Nataša Petrešin)

Bernardin de Saint-Pierre: PAVEL IN VIRGINIJA. Prevedel Marjan Poljanec. Mihelač, Ljubljana 1995 (Zbirka Svetovni klasiki; 38). Bernardina de Saint-Pierra literarni zgodovinarji največkrat omenjajo kot Rousseaujevega učenca in zaveznika, manj pogosto pa tudi kot pisatelja. V njegovi najboljši povesti *Pavel in Virginija* je pravzaprav še najbolj jasen izbrani motiv. Gre za (zvečine) bukolčno, delno sentimentalno povest o dečku in deklici, ki se – ob tem, da že od rojstva živita skupaj – zaljubita, zorita, se ločita, vendar v nasprotju z bolj znanima Dafnisom in Hloa ne prideta skupaj, temveč umreta. Virginija zaradi (nekolikanj prevelike) kreposti, Pavel zaradi hrepenenja po mrtvi Virginiji. Pri tem se, vsaj z vidika današnje perspektive, avtor vzdrži vsakršnih pravih erotičnih implikacij, to je v današnji nič kaj puritanski družbi prej pomanjkljivost. Povest boste, če jo boste že morali brati, najverjetneje prebrali tako, kot se povesti pač bere: izpustili boste vse (pre)dolge hvalospeve Bogu, kreposti, poštenju, vsemogočni naravi in kritike pokvarjene družbe. Žal je bil avtor kljub vsem podobnostim z Rousseaujem malce skeptičen do na novo nastajajočih predromantičnih teženj, pa je zato svojo povest začinil z nekaj trezne razsvetljenske pameti in hladnopoučnega razpravljanja o, načeloma, zelo čustvenih stvareh. Če boste ob branju melanholično razpoloženi, se vam ob nezgodah obeh junakov utegne milo storiti, če pa ne, se boste povsem logično vprašali, zakaj je bilo treba – ob precejšnjem številu tehtnejših neprevedenih literarnih umotvorov – v zbirko svetovnih klasikov uvrstiti prav Saint-Pierra. (Marcello Potocco)